

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/44/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6418010033
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Štefan Novák, LL.M.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6418010033.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Nováka, LL.M. a sudcov JUDr. Jána Deáka a JUDr. Jozefa Mikluša v trestnej veci obžalovaného C. H. a spol., pre prečin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Tr. zák., na verejnom zasadnutí konanom dňa 3. decembra 2019 o odvolaní obžalovaných C. H., C. R. a C. G. proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 4T/9/2018 zo dňa 05.02.2019 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Tr. por. sa z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 4T/9/2018 zo dňa 05.02.2019 vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu vo vzťahu k obžalovaným C. H. a C. R..

Rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. o d s u d z u j e:

obžalovaného C. H., nar. XX.XX.XXXX v Q. U. T., trvale bytom N. N. XX/XX, F. T. - C. podľa § 222 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. k trestu odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obžalovaného C. H. na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Obžalovaného C. R., nar. XX.XX.XXXX v Q. U. T., trvale bytom N. N. XX/XX, F. T. - C. podľa § 222 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. k trestu odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd obžalovaného C. R. na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného C. G. z a m i e t a.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 4T/9/2018 zo dňa 05.02.2019 boli obžalovaní C. H., C. R. a C. G. uznaní vinnými pre prečin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Tr. zák. spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

obvinení po spoločnej predchádzajúcej dohode začiatkom mesiaca august 2017 v F. T. - C. v úmysle získať pre seba finančné prostriedky, využili duševnú zaostalosť, sociálnu naivitu, ľahkú ovplyvniteľnosť a manipulovateľnosť C. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. XXX/XX, T. U. T. tým spôsobom, že ju nahovorili k získaniu úveru v D. R., a.s. následne ju v dňoch 01.08.2017 a 02.08.2017 odviezli na motorovom vozidle zn. W. G. X., O., Q. farby, ev. č. R. do R. R., kde táto následne s obvineným C. G. vošla na obchodné miesto spoločnosti E. D., X. L. U., R. R., kde požiadala o poskytnutie úveru, následne jej

bol úver po predložení dokladov totožnosti schválený a ona podpísala zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX s D. R., a.s. na sumu 1.880,- €, kde ako dlžník je uvedený C. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXX/XX, T. U. T., takto poskytnuté prostriedky vo výške 1.835,- € ona ihneď po prevzatí odovzdala obvinenému C. G., ktorý ich následne odovzdal obvineným C. H. a C. R., z čoho 100, € ponechali C. T. a 150,- € dostal C. G. ako odmenu a zvyšok použili pre svoju potrebu, čím D. R., a.s., B.: XXXXXXXXXXX, so sídlom N. U. X, R., spôsobili škodu v celkovej výške 1.880,- €.

Za to boli obžalovaní C. H. a C. R. odsúdení podľa § 222 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 37 písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák., k trestom odňatia slobody vo výmere 30 mesiacov. Obžalovaný C. H. bol na výkon trestu zaradený podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. do ústavu na výkon trestu s stredným stupňom stráženia a obžalovaný C. R. bol zaradený podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Obžalovaný C. G. bol zato odsúdený podľa § 222 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., k trestu odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov, ktorého výkon mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák., § 50 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložený na skúšobnú dobu 3 rokov.

Okresný súd podľa § 288 ods. 1 Tr. por. poškodenú D. R., a. s, so sídlom N. U. X, R., B.: XXXXXXXXXXX odkázal s uplatneným nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie obžalovaní C. H., C. R. a C. G..

Obžalovaný C. H. v podanom odvolaní uviedol, že žiadnej trestnej činnosti sa nedopustil a žiadnu škodu nespôsobil a rozhodnutím okresného súdu nesúhlasí. Podrobnejšie sa k veci nevyjadril.

Obžalovaný C. R. odvolanie odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu, v ktorom uviedol, že od začiatku prípravného konania sa ku skutku nedoznal a ani nedoznal svoju účasť na spáchaní prečinu úverového podvodu. Poukázal, že obžalovaný C. G. jednoznačne uviedol, že úver potreboval on a on aj osobne požiadal svedkyňu T. o získanie financií. Uviedol, že obžalovaný C. G. doložil zmluvu o pôžičke medzi ním a svedkyňou T., kde sa zaviazal, že peniaze získané z úveru T. riadne vráti a splatí. Na zmluve sú overené podpisy účastníkov zmluvného vzťahu a existuje teda jednoznačný záver, že sa jednalo o vzťah medzi obžalovaným C. G. a C. T.. Podľa neho skutočnosti uvádzané C. G. potvrdila i svedkyňa C. H., zamestnankyňa D. R., ktorá bola osobne prítomná pri jednaní s klientmi. Teda jednoznačne pri stretnutí mal vystupovať spolu s C. T. len C. G., kde túto skutočnosť potvrdili aj iní svedkovia. Na základe uvedených skutočností, napriek niektorým tvrdeniam svedkyne C. T., jeho konanie nedosahuje aktívnu účasť v zmysle ustanovení Trestného zákona potrebnú na to, aby bol za prečin úverového podvodu odsúdený. Nebola naplnená jednak subjektívna, ale ani objektívna stránka trestného činu. Ďalej uviedol, že v celom konaní nebol produkovaný dôkaz, že traja obvinení sa mali na takejto veci dohodnúť a následne využiť svedka v konaní na spáchanie trestného činu. C. T. sa stala účastníkom úverovej zmluvy dobrovoľne, čo sama potvrdila, tiež sa stala účastníkom zmluvného vzťahu zmluvy o pôžičke, ktorá je riadne vyhotovená a podpísaná (s overenými podpismi) medzi ňou a C. G., teda nemôže obvinenému R. byť kladené za vinu, že C. G. odovzdal peniaze R. a H., keď túto vec samotný C. G. poprel. Má za to, že v tomto prípade nevytlákal od nikoho úver, nikoho neuviedol do omylu v otázke splnenia podmienok na splácanie úveru a nikomu nespôsobil škodu. V celom konaní nie je produkovaný jediný dôkaz, ktorý by nasvedčoval pravdivosti takéhoto tvrdenia. Záverom vyslovil názor, že prvostupňový súd postupoval nesprávne, keď ho odsúdil za prečin úverového podvodu, pretože nenaplnil skutkovú podstatu prečinu, a vlastne ani z jeho pozície túto naplniť nemohol, vzhľadom na vykonané dokazovanie, ktoré nijakým spôsobom neusvedčuje žiadneho z páchatel'ov z úmyslu dopustiť sa úverového podvodu. Podľa jeho názoru ani len nedošlo ku škode ako majetkovej ujme. Navrhol aby krajský súd postupoval v súlade s ustanovením § 322 ods. 3 Tr. por. a oslobodil ho spod obžaloby.

Obžalovaný C. G. v podanom odvolaní uviedol, že sa nedopustil žiadneho trestného činu úverového podvodu. Je pravda, že C. T. mu zobrala pôžičku vo výške 1.880 eur, ktorú riadne a včas sám spláca. D. R. nevznikla žiadna škoda. C. T. súhlasila s pôžičkou a za to chcela 100 eur, s tým, že on ju bude splácať. Pôžička bola určená len pre neho, R. iba požiadal, aby ho odviezol do R. R. s C. T.. Bol aj u notára, kde sa zaviazal splácať predmetnú pôžičku. Nemal v úmysle oklamať C. T., pričom ona zo všetkým súhlasila. Ďalej uviedol, že C. R. a C. H. s vecou nemajú nič spoločného. Neuvedomoval si keď vypovedal pred vyšetrovateľom proti nim, pretože bol vtedy podnaperom stave, pričom priateľka sa sním

rozišla kvôli H. a bol na neho nahnevaný. Pokiaľ ide o R., tak ten ho nevyplatil za vykonané práce na stavbe. Záverom uviedol, že nevidí dôvod na to, aby bol odsúdený za úverový podvod.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu zotrval na podanom odvolaní a v súvislosti s posudzovanou vecou poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp. zn. 6To/26/2014. Uviedol, že nebolo preukázané, že sa obžalovaný C. R. dopustil tohto skutku. Navrhol, aby krajský súd obžalovaného C. R. spod obžaloby oslobodil.

Zástupca krajského prokurátora na verejnom zasadnutí uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za zákonný a vecne správny, v danom prípade sa nejedná o nováčikov v páchaní trestnej činnosti. Navrhol odvolanie obžalovaných zamietnuť ako nedôvodné.

Krajský súd Banská Bystrica ako súd odvolací predtým ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 ods. Tr. por. zistil, že odvolanie obžalovaných bolo podané včas, v lehote ustanovenej § 309 Tr. por., odvolania boli podané oprávnenými osobami v súlade s § 307 ods. 1 Tr. por., pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späť vzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por. a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por..

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1. Tr. por. V tejto súvislosti zistil, že odvolanie obžalovaných C. H., C. R. a C. G. v časti výroku o vine nie je dôvodné.

Odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok tak, ako bol písomne vyhotovený, spĺňa kritéria obsiahnuté v ustanovení § 168 ods. 1 Tr. por. Z jeho dôvodov je totiž zrejmé, ktoré skutočnosti vzal súd za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa riadil pri vyhodnotení vykonaných dôkazov. Z jeho obsahu je tiež zrejmé, ako sa vysporiadal s konkrétnou obhajobou obžalovaných a akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval preukázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení Trestného zákona. V tejto súvislosti treba uviesť, že súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia obsiahlym spôsobom vysvetlil, k akým zisteniam došiel na základe konkrétnych vykonaných dôkazov, ako tieto dôkazy hodnotil, a to nielen jednotlivo, ale i v ich vzájomných súvislostiach. Závery súdu prvého stupňa, ktoré v smere skutkových zistení z týchto dôkazov vyvodil, považuje odvolací súd za logické a zodpovedajúce vykonaným dôkazom. Na rozdiel od obhajoby obžalovaných odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa postupoval v prerokúvanej veci tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na svoje rozhodnutie. Taktiež zistil, že všetky dôkazy v prerokúvanej veci boli získané zákonným spôsobom a súd prvého stupňa ich hodnotil jednotlivo aj v ich súhrne podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por.

Krajský súd pripomína, že dôvody odvolania obžalovaných sú v skutkových zisteniach totožné s obsahom ich obhajoby na hlavnom pojednávaní pred prvostupňovým súdom, preto krajský súd poukazuje na to, že jeho povinnosťou nie je odôvodňovať rozhodnutie tak, aby sa musel zaoberať každým argumentom odvolateľa, ale môže sa odvolací súd pri potvrdzovaní prvostupňového rozsudku v princípe obmedziť na prevzatie odôvodnenia súdu nižšieho stupňa, čo vyplýva aj z doterajšej judikatúry, či už Ústavného súdu SR alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, a to za situácie, keď napadnutý rozsudok tak, ako bol písomne vyhotovený, spĺňa kritéria obsiahnuté v ustanovení § 168 ods. 1 Tr. por. V tomto smere odvolací súd preto poukazuje na dôvody rozsudku okresného súdu s ktorými sa stotožnil.

Primárne je potrebné uviesť, že žalovaného trestného činu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Tr. zák. sa dopustí, kto vyláka od iného úver alebo zabezpečenie úveru tým, že ho uvedie do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie úveru alebo na splácanie úveru, a spôsobí ním malú škodu. Objektom tohto trestného činu je cudzí majetok, špecificky však ten majetok, z ktorého sa poskytuje úver alebo záruka na úver. Úver sa poskytuje na základe zmluvy o úvere, ktorou sa veriteľ zaväzuje, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť v určitej lehote. Podmienky na poskytnutie alebo splácanie úveru

sú predmetom zmluvy o poskytnutí úveru alebo o ručení. Na trestnosť páchatel'a sa vyžaduje, aby iného uviedol do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie úveru, ktoré však nie sú v súlade so skutočnosťou, a tak vylákal od neho úver alebo záruku na úver. Ide o úmyselný trestný čin (§ 15 Tr. zák.). Podľa § 20 Tr. zák., ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých páchatel'ov (spolupáchatelia), zodpovedá každý z nich, ako keby trestný čin spáchal sám.

Pokiaľ ide o samotné odvolacie námietky obžalovaných vo vzťahu ku skutkovým zisteniam, tak tieto odvolací súd považoval za irelevantné. Obžalovaní síce zhodne popierajú spáchanie žalovaného trestného činu, pričom obžalovaní C. H., C. R. popierajú akúkoľvek účasť na spáchanom skutku, avšak zo spáchaného skutku sú usvedčovaní výpoveďami svedkyň C. T. G., C. H., výpoveďou C. T. E., listinnými dôkazmi, ako aj výpoveďou obvineného C. G. v štádiu prípravného konania, tak ako na to správne poukázal súd prvého stupňa. Poškodená C. T. totiž to vo svojich výpoveďach jednoznačne usvedčuje obžalovaných zo spáchaného skutku, keď okrem iného uviedla, že H. s R. a G. jej sľúbili, že úver ktorý jej poskytne pošta budú splácať, a za to, že zoberie pre nich úver dajú jej 300 eur. Keď bo úver schválený boli peniaze z banky vybraté, pričom peniaze z priehradky vybral G. a dal jej 100 eur. Následne s G. nastúpili do auta v ktorom sedeli R. so H., kde G. odovzdal nejaké peniaze R.. Potom išli do Q., kde R. so H. mali kúpiť nejakú motorovú pílu. Z jej výpovede je jednoznačne potvrdená participácia všetkých troch obžalovaných na spáchanom skutku.

Pokiaľ obžalovaní poukazujú na zmluvu o pôžičke uzatvorenou medzi obžalovaným G. a svedkyňou T., kde sa obžalovaný G. zaviazal, že peniaze získané z úveru T. bude D. R. splácať, tak na predmetnom dokumente predloženom obžalovaným G. je overený podpis obžalovaného, avšak na ňom absentuje podpis C. T., čiže táto zmluva je nulitná. Taktiež nemožno prehliadnuť, že k overeniu podpisu obžalovaného na predmetnom dokumente došlo až po vznesení obvinenia obžalovaným, preto odvolací súd v tomto smere konanie obžalovaného G. považuje za účelové.

Obžalovaní ďalej na svoju obhajobu uvádzali, že obžalovaný G. splátky úveru v celej výške platí, preto D. R. iadna škoda nevznikla. S touto argumentáciou sa odvolací súd nestotožnil, pretože dodatočné platenie splátok úveru zo strany obžalovaného G. nemá vplyv na posúdenie splnenia podmienok na poskytnutie úveru.

V prejednávacom prípade obžalovaní konali v úmysle vylákať úver od poskytovateľa úveru D. R., a to prostredníctvom inej osoby - C. T. G., nakoľko sami podmienky na poskytnutie úveru nespĺňali. C. T. G. vystupovala v zmluve ako úverový dlžník, hoci úver pre ňu určený nebol (fiktívny < dlžník). K uzavretiu úverovej zmluvy ju naviedli obžalovaní (použili ju ako nástroj na získanie úveru vo svoj prospech), pritom využili jej mentálnu zaostalosť a okolnosť, že poberá pravidelný príjem z invalidného dôchodku, takže banka úver schválila. Teda v prejednávacom prípade obžalovaní uviedli banku do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie úveru, ktoré však neboli v súlade so skutočnosťou, a tak vylákali od nej úver prostredníctvom inej osoby. Odvolací súd pri posudzovaní konania obžalovaných C. H. a C. R. nemohol prehliadnuť, že obžalovaní už v minulosti využili mentálnu zaostalosť inej osoby na svoje obohatenie sa, keď od nej vylákali finančnú hotovosť vo výške 3.000 eur, za čo boli právoplatne odsúdený nižšie citovaným rozhodnutím Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 2T/14/2017. Konanie obžalovaných v danom prípade teda naplnilo pojmové znaky trestného činu úverového podvodu, preto prvostupňový súd správne kvalifikoval konanie obžalovaných ako prečin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Tr. zák. spáchaného formou spolupáchatel'stva podľa § 20 Tr. zák.

Čo sa týka obhajobou predloženého rozhodnutia Krajského súdu Prešov sp. zn. 6To/26/2014 a na ktoré obhajoba poukazuje, odvolací súd uvádza, že sa nestotožňuje s právnymi závermi citovaného rozhodnutia v tom smere, že by ich mal aplikovať v tejto veci. V tejto súvislosti pripomína, že v zmysle zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a sudcoch, iba Najvyšší súd Slovenskej republiky prijíma stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, preto sa odvolací súd bližšie ďalej nezaoberal s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove.

Odvolací súd ďalej preskúmaval výrok o treste a zistil, že súd prvého stupňa pri ukladaní trestu dostatočne neprihliadol na všetky zásady významné pre ukládanie trestov a na účel trestu tak, ako vyplývajú z ustanovenia § 34 Trestného zákona, čo malo za následok, že uložený trest je u obžalovaných C. H. a C. R. neprímerane prísny, preto výrok o uloženom treste týkajúci sa oboch obžalovaných zrušil a rozhodol o treste sám.

K osobe obžalovaného C. H. bolo zistené, že doposiaľ bol sedemkrát súdne trestaný. Naposledy bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 2T/14/2017 zo dňa 5.4.2017, právoplatným dňa 5.4.2017, ktorým bol uznaný za vinného z pokračovacieho zločinu podvodu § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. c) Tr. zák., spáchaného v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák. (spoločne C. R.), za čo mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody vo výmere 3 roky so skúšobnou dobou na 5 rokov a probačným dohľadom. V mieste trvalého bydliska neboli zistené výhrady voči jeho správaniu. V evidencii priestupkov Okresného úradu Žiar nad Hronom má 1 záznam o spáchaní priestupku proti verejnému poriadku podľa § 47 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

K osobe obžalovaného C. R. bolo zistené, že bol doposiaľ taktiež sedemkrát súdne trestaný. Naposledy bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 2T/14/2017 zo dňa 5.4.2017, právoplatným dňa 5.4.2017, ktorým bol uznaný za vinného z pokračovacieho zločinu podvodu § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. c) Tr. zák., spáchaného v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák. (spoločne C. H.), za čo mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody vo výmere 3 roky so skúšobnou dobou na 5 rokov a probačným dohľadom. V mieste trvalého bydliska neboli zistené výhrady voči jeho správaniu. V evidencii priestupkov Okresného úradu Žiar nad Hronom má 4 záznamy o spáchaní priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

Pokiaľ ide o ukládanie trestu u obžalovaných C. H. a C. R., odvolací súd v súvislosti s úvahami o druhu a výmere trestu prihliadol na všetky významné skutočnosti, ktoré sú potrebné pre správnu individualizáciu trestu. Pričom vychádzal z účelu trestu. Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák., trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. Súd u obžalovaných C. H. a C. R. nezistil existenciu žiadnej poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 Tr. zák. Na priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m) Tr. zák. (v minulosti už boli odsúdení) súd neprihliadal, vzhľadom na to, že vo veci sa aplikuje ustanovenie § 49 ods. 2 Tr. zák. Obžalovaným za spáchaný trestný čin hrozil podľa § 222 ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody na 1 rok až 5 rokov. Súd dospel k záveru, že na osoby obžalovaných C. H. a C. R. nie je potrebné pôsobiť trestom odňatia slobody vo výmere uloženej súdom prvého stupňa, ale účelu trestu bude dosiahnuté aj trestom kratšieho trvania, a to trestom odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov. Takto uložený trest odvolací súd vyslovil ako nepodmienečný, nakoľko neboli splnené podmienky § 49 ods. 1 Tr. zák., pretože obžalovaní sa predmetného skutku dopustili v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia vyššie citovaného rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 2T/14/2017 zo dňa 5.4.2017, a v takom prípade podľa § 49 ods. 2 Tr. zák. súd nemôže páchatela za úmyselný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia opätovne podmienenčne odsúdiť, teda odložiť výkon trestu odňatia slobody. Odvolací súd obžalovaného C. H. podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko v posledných 10-tich rokoch pred spáchaním činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 2T/131/2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3To/22/2016, zo dňa 27.4.2016, ktorý trest vykonal 27.2.2010. Obžalovaného C. R. na výkon trestu odňatia slobody podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pretože v posledných 10-tich rokoch pred spáchaním činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody.

Pokiaľ ide o výrok o treste u obžalovaného C. G., tento je v súlade so zákonom. Trest odňatia slobody vo výmere osemnástich mesiacov, uložený blízko dolnej hranice zákonom prípustnej trestnej sadzby považuje aj odvolací súd za správny a zákonný, pretože zodpovedá zásadám pre ukládanie trestov tak, ako vyplývajú z ustanovenia § 34 Tr. zák. V súlade so zákonom aj výrok ktorým súd prvého stupňa, výkon takto vymeraného trestu podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák., § 50 ods. 1 Tr. zák. podmienenčne odložil na skúšobnú dobu 3 rokov.

Výrok o náhrade škody je zákonný a správny týmto rozhodnutím ostal nedotknutý.

Na základe zhora rozvedených dôvodov preto krajský súd rozhodol tak ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.